

Д-ръ Тиховъ. Азъ пъкъ само се наслаждавахъ отъ тѣхната енергия. Менъ ме радваше бодростта и силата на Дѣла. Тя тѣй кокетно и силно бѣгаше.

Павелъ. А ако бѣше жена ти, вмѣсто жена ми.

Д-ръ Тиховъ. Струва ми се, бихъ се радвалъ.

Павелъ. Ако бѣхъ се надбѣгвалъ съ нея, и азъ бихъ се радвалъ : но съ него и то слѣдъ като видѣхъ онова, което прави той — (Възбуждащъ се). о, не, Добре . . . не.

Д-ръ Тиховъ. Ти много ревнувашъ Дѣла, защото я много обичашъ. И имашъ право.

Павелъ. Нали, който обича, има право да ревнува ?

Д-ръ Тиховъ. Да ; но и ревността да бѣде съ мѣрка.

Павелъ. (Умисленъ). Ако би могълъ въ такъвъ случай да мѣри човѣкъ. Нима засилената вълна, напоена съ стремителность и сила, може да се спрѣ сама, когато се изпрѣчи прѣдъ нея скалата !

Нима полѣтѣлия камѣкъ отбѣва своя пътъ, макаръ насоченъ и срѣщу невинното дѣте ? Нима гърмотевицата избира, когато ще пада на земята ?

Д-ръ Тиховъ. Колко си силенъ, Павле.

Павелъ. Такова нѣщо е ревността, Добре. Вече нѣколко пѣти тая стихия е задъхвала гърдитѣ ми — и едва съмъ се избавялъ отъ крайности. Въ Петербургъ. слѣдъ една вечеринка, азъ щѣхъ да я удуша. Но благодарение на хазайката !

Д-ръ Тиховъ Ти ставашъ страшенъ, драгий.

Павелъ. Да знаешъ какво щѣхъ да сторя тая вечеръ ; но баща, майка долѣ, а то . . .